

Una dècada d'il·lusions reials

La nit de Reis és una nit d'il·lusió per tothom.

Aquest any n'ha fet deu que els Reis de l'Orient fan parada al nostre Hospital per oferir il·lusió a totes les persones que, per aquestes dates, resten ingressades al centre.

Vàrem començar pensant que seria bonic donar aquesta il·lusió a tots els nens ingressats i també als avis de la Residència. Amb el temps, la resta de serveis de l'Hospital s'hi van afegir per sol·licitar també la presència dels Reis, amb la qual cosa vam passar d'una cosa molt casolana a una autèntica cavalcada, amb carrossa i tot.

En un principi se celebrava uns dies abans, ja que s'havia de sol·licitar el vestuari a entitats o associacions externes al centre i, és clar, voler fer la cavalcada la mateixa nit de Reis era impensable. Però, amb el temps hem aconseguit tenir el nostre propi vestuari.

Organitzar una cosa aparentment senzilla implica dies de feina; buscar la carrossa, guarnir-la, decorar la Sala Reial, aconseguir els caramels, buscar els personatges, des dels Reis fins als patges, ocupar-se de la megafonia, de la música, de les ambulàncies que acompanyen al seguici, fer la xocolatada,... una pila de coses que duen a terme sense fer soroll el col·lectiu de portalliteres del nostre centre, un grup que es mereix tot el nostre reconeixement.

Des d'aquí, aprofitant l'oportunitat que ens dona la nostra revista, voldríem donar les gràcies a tot el personal i als seus familiars que, any rera any, confien amb il·lusió que els Reis tornaran a venir a l'Hospital. De debò, gràcies.

Montse Ortiz

"Estimant es vencen Parlem amb la Gna. Mercè Torre

La germana Mercè de Sala de Parts va ser tota una institució a l'Hospital i al poble durant els anys que va ser a Granollers. Tothom la coneixia. I amb raó. Per les seves mans van passar totes les criatures que van néixer a l'Hospital durant 21 anys i, lògicament, les seves mares. L'any 1982 va ser nomenada superiora de la Comunitat Vedruna de l'Hospital d'Olot. Actualment hi continua residint i fa petites estades al nostre Hospital per tractar-se la seva malaltia. S'ha guanyat a pols la pàgina central de la nostra revista.

Germana Mercè, fes-nos un resum de la teva vida.

Vaig néixer a l'Espluga de Francolí ara fa 67 anys.

Vaig entrar de postulante a la Congregació de les Carmelites Vedrunes als 29 anys perquè per problemes de la meua família no vaig poder fer-ho abans.

L'any 1961 vaig venir a Granollers. On ara hi ha el Laboratori, hi havia les habitacions de les parteres i on hi ha Administració, hi havia les sales de parts (una per al Dr. Armengou i l'altra per al Dr. Reixach).

El 16 de juliol del 1970 es van inaugurar les sales de parts actuals que aviat seran substituïdes per les noves. Aquell dia hi havia 17 parteres ingressades i ja et pots imaginar quines corre-cuites passant mares i criatures a la part nova abans que no arribessin les autoritats. Tothom anava de bòlit. Recordes alguna anècdota del teu temps a sala de parts?

Moltes. Per exemple recordo que amb el Dr. Carballeda en 24 hores vam assistir 21 parts. O una vegada que amb el Dr. Castellà estàvem atenent un part i van començar a sortir mans i peus i van néixer dos nens i una nena (en aquella època no existien les ecografies). Quan li vaig dir al pare que tenia tres criatures va dir que ja ho sabia i que els havia deixat a casa. En comprendre que eren tres de nous, gairebé es desmaià.

En podria trobar moltes que ens havien passat amb el Dr. Reixach, el Dr. Armengou, el Dr. Hernáez, el Dr. Kishimoto, la Dra. Peñalva, el Dr. Beuter, el Dr. Bermúdez. També me'n recordo del Dr. Domingo, el Dr. Carceller, el Dr. Foguet. Aquest em va telefonar pel meu sant i d'entrada em va dir:

- Em posarà més gasses, si us plau?

El vaig conèixer de seguida i li vaig con-
testar:

- Sí, quan s'hagin acabat aquestes?

També m'estimo molt les llevadores que durant tants anys havíem treballat juntes: la Sra. Antònia Xirau, la Carmeta Planas, la Carmeta de Parets (que sempre s'endua el davantal), la Lola Gelabert, la Maria Pla, la Dolors Canosa, la Paquita Navarro i recordo amb molt d'afecte totes les persones de sala de parts.

En aquella època érem com una família i sempre buscàvem un motiu per celebrar alguna cosa, tant li feia que la cosa ens incumbís o no, la qüestió era organitzar un esmorzar o un berenar o el que fos.

Mai no em vaig sentir cansada. I ara a Olot tampoc. No puc fer la vida del tot normal però Déu n'hi do.

Si no haguessis anat a parar a sala de parts, com aquell qui diu per casualitat, què t'hauria agradat fer?

Sempre m'ha agradat molt la relació amb les persones ingressades a l'Hospital i amb les parteres n'hi tenia molta. Fins i tot quan ja eren a casa em trucaven per dir-me si la criatura s'agafava o no al pit, m'explicaven els problemes, em consultaven coses i sempre em trobaven disposada.

No havia estat mai a sala de parts però em vaig adaptar molt de pressa a la feina i quan la Comunitat em va donar una altra responsabilitat em costà marxar i deixar les meves parteres.

De fet, tota la vida he fet el que m'ha agradat fer. He procurat dedicar la vida a Déu i als germans. Predicar amb la manera d'actuar i amb el tracte amb la gent.

Si alguna cosa m'ha costat d'acceptar, he procurat fer-ho amb alegria i posant-hi tot l'esforç.